

Vlammende komedie over gif van de jaloezie

Theater De Parade

► Drie zinderende kwartiertjes eindigen in een hartstochtelijk gezongen samenzang.

AMSTERDAM Spelen! Spelen! The show must go on! Zelfs al ben je een collega-acteur door het noodlot kwijtgeraakt, de ware straatartiest hangt altijd de clown uit en speelt iedere komedie uit tot het end. Bart Klever gooit in de tent De Blauwe Hemel zijn bezwete buik er tegenaan om de toeschouwers op De Parade in Amsterdam in Italiaans-Nederlands ervan te overtuigen dat hij een vrijwilliger nodig heeft.

Hij is de heetgebakerde Pagliaccio die met zijn beeldschone vrouw Elena en knecht Jovi overal neerstrijkt om hun vurige komedie van de wraak voluit te spelen. Ze popelen om te beginnen, maar onderweg zijn ze Elena's minnaar kwijtgeraakt. De keuze valt op een jongeman, en al snel blijkt die deel uit te maken van het complot. De meest bonte verwisselingen en verwickelingen moeten dan nog komen.

Paljas, in de regie van de jonge Haagse regisseuse Annechien Koerselman, is een even vette, hilarische als ontroerende komedie-in-een-komedie over het gif van de

jaloerie en de troost van de lach en de traan. De rondreizende acteurs (naast godfather Klever een warmbloedige Jacqueline Boot, een alerte Steyn Leeuwe en een goed manoeuvrerende Abel Nienhuis) spelen steeds meer hun eigen jaloerse en overspelige leven in dialoog met de voorgeschreven teksten van de vlammende komedie. De opvoering strandt alsnog, duidelijk wordt waarom die minnaars verdwijnen en uiteindelijk redt een warm lied over gefnuikte liefdes de romantische voorstelling. En eindigen drie zinderende kwartiertjes in een hartstochtelijk gezongen samenzang.

Spelen! Maar wat doe je als je werkelijk een acteur aan ziekte verliest terwijl je net als viertal op elkaar bent ingespeeld voor een kwetsbare Parade-voorstelling (*Patagonië*) over de dromen en verwachtingen van verschillende generaties?

De Achterbankgeneratie is deze zomer de grootste pechvogel van de Parade. Acteur Tibor Lukács miste Rotterdam door de waterpokken, speelde wel in Den Haag en Utrecht, maar ligt nu weer in het ziekenhuis, met een navelbreuk. Vervanging is er niet - de voorstelling is mede gemaakt op eigen levens, idealen en talenten - dus zijn de optredens in Amsterdam tot aan het slot afgelast. De groep heeft het extra moeilijk, omdat haar voorstelling experimen-

teerde met gevoeliger en diepgaander theater waar De Parade in de toekomst meer mee wilt. Via zendertjes, koptelefoons en 'oortjes' speelden de acteurs versterkt, zodat fluisterend spel een dialoog kon aangaan met het rumoer van de brassende omgeving ('De massa waar wij het juist over wilden hebben.')

Michiel Varga en Jeroen van Koningsbrugge hebben met *Bandofo-bia* geen last van onverstaanbaarheid. Hun teksten staan - net als vorig jaar - volledig op band (ingesproken door bekende artiesten als Marc-Marie Huijbregts en Pierre Bokma). Met pruiken, petten en grimassen playbacken ze zich door een idioot moordmysterie in een pizzeria. Het gevaar dat het duo te zeer op een gouden vondst leunt, ligt op de loer. Maar vooralsnog zijn de doldwaze rolwisselingen, stembuigingen en streekaccenten wederom erg grappig. Ook op band staat de solo *Thuis! (intiem)* van Jeroen Bouwhuis. Met hulp van hoorspelgeluiden en muziek mimet hij fantasieën van een eenzame televisiekijker. De jonge Bouwhuis gunt zich nog weinig rust en kiest voor uitbeelding van clichés maar weet wel het moeilijkere genre mime als sympathiek vermaak te verkopen.

Annette Embrechts

Parade 2007 Amsterdam t/m 19 augustus, Martin Luther Kingpark.